

Tato balakářská práce se věnuje krizi smyslu (post)moderního člověka. Nejprve se v krátkém historickém exkurzu snažím ukázat na změny v západní společnosti, které se odehrály příchodem modernismu a posléze postmodernismu a které působí na prožívání člověka. Zde jsem se nechala inspirovat postmoderními osobnostními vzorci Zygmunta Baumana. Dále krátce pojednávám o existencialismu, filozofickém směru, který ovlivnil logoterapii a existenciální analýzu. Těmto směrům, které se zabývají vůlí ke smyslu, základními osobními motivacemi člověka a dalším existenciálními podnětům, se věnuji podrobněji. Poukazuji na jejich přínos při překonávání krize smyslu (post)moderní doby. Předkládám také terapeutický postup Elisabeth Lukasové a Alfreda Langleho a také krátce pojednávám o důležitosti terapeutického vztahu. V této práci je zřetelný dialog s Písmem, neboť je psaná z křesťanského pohledu.